

Theater //

Hamlet in de woorden van Tom Lanoye

Hamlet vs Hamlet, door het Toneelhuis en Toneelgroep Amsterdam.

Speeldata op tga.nl ●●●●●●

Het is een klein jongetje, deze Hamlet, zoals hij met een mes zijn moeder dreigt. Schoudera opgetrokken, arm strak uitgestoken. Hij méént het, echt! Maar dat mes is hem veel te groot – een jochie met een speelgoedzwaard. Abke Haring speelt Hamlet zoals bewerker Tom Lanoye en regisseur Guy Cassiers voor zich zagen, als een nauwelijks volgroeide adolescent. Haring kan het mooi hulpeloos en verward spelen, met een vragende blik, een onhandig gebaar. Dat zijn roerende momenten.

Het is Shakespeares stuk der stukken *Hamlet* (1602), over de Deense prins die zijn vader vermoord ziet worden door zijn oom Claudius en verzuipt in twijfel, met fatale gevolgen voor iedereen. Lanoye bewerkte het voor *Hamlet vs Hamlet* vrijpostig. Hij schrapte een aantal taaië beschouwingen en flink wat personages.

De taal van Lanoye is een genot. Gebeeldhouwde zinnen, stevig en toch mals, afhankelijk van wie ze uitspreekt. Zulke taal is een beproeving voor acteurs en de onderlinge verschillen zijn groot. Johan van Assche (Claudius) laat de jamben soepel en terloops van zijn lippen rollen, zo onnadrukkelijk dat het spreektaal lijkt, maar die tegelijk ver overstijgt. Perfect.

Ook Marc van Eeghem (Rosencrantz) en Kevin Janssens (Guildestern) vinden ruimte en transparantie in de taal. In een hilarische dub-

belrol van twee doodgravers maken ze er sappig plat Vlaams van.

Bij anderen, zoals Damen of Chris Nietvelt (Gertrude) blijft de taal statig en statisch. Het drama blijft in de regie van Cassiers überhaupt op – te – grote afstand. Tegenover de smakelijke taal van Lanoye stelt hij een mooi, maar klinisch universum. De spelers spreken moedwillig traag en zacht, met slechts een enkele, zeer welkome, eruptie. Nadat het toneelstuk-op-toneel – hier een komisch stukje poppenkast – Claudius' schuld aan de dood van Hamlets vader heeft aangetoond, eindigt het deel voor de pauze met een spannende, aanzwellende monoloog op opzwevende muziek, waarin Hamlet zichzelf oppompt voor de wraak.

Het is een van de lichtpuntjes in een esthetische, ingetogen voorstelling die wel imponeert, maar te weinig werkelijk raakt.

HERIEN WENSINK

